

Στὸ Πάνθεον (Θίασος τῶν Τεσσάρων) δόθηκε ἓνα παλιὸ ἔργο τοῦ Μάξ Χάλμπε, «Τὰ νειάτα», ποὺ πρωτοπαίχτηκε τὸ 1893 μὲ τὸν τίτλο «Στὸ πρεοβυτέριο», καὶ ποὺ ἀνῆκε, ὅπως κ' ἡ «Μίνα» τοῦ Λέσσιγκ, στὴν ἐποχὴ τῆς θεατρικῆς ἀναγέννησης τῆς Γερμανίας. Ἡ θέση ποὺ παίρνει ὁ συγγραφέας, ξεπερασμένη κάπως γιὰ τὴν ἐποχὴ μας, εἶναι τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχουν τὰ νειάτα πάνω στὴ ζωὴ, καὶ τὸ τραγικὸ τέλος τῆς τρίτης πράξης ἔρχεται σὰν καθαρή ἀρχαία τραγωδία. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένη ἡ ἐκλογή τοῦ ἔργου ἀπ' τὸν κ. Μουζενίδη, ξέρω μόνον πῶς τὸ ἐξαιρετικὸ τοῦ ἀνέβασμα σταματᾷ κάθε τέτοιας λογιῆς μεμψιμοιρία. Ἐνα ἑλληνικὸ ἔργο διαδέχτηκαν τὰ «Νειάτα», τὸ «Κάποιος ἀπ' τὸ Τ. Τ. 502» τοῦ Δ. Ἰωαννοπούλου. Ὁ συγγραφέας φανέρωσε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὰ θεατρικὰ του προσόντα, τὸν καλογραμμένο του διάλογο, τὸ γερὸ στήσιμο τοῦ ἔργου του, τὴν ξευπηνη χρησιμοποίησι τῆς ἐπικαιρότητας γιὰ νὰ κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατῆ. Ζήτησε ὁμως νὰ παρουσιάσῃ τύπους ποὺ νὰ μείνουν γιὰ πάντα στὸ ἑλληνικὸ θέατρο—ὅπως πάνω κάτω λέει στὸ προλογικὸ του σημείωμα, ποὺ δημοσιεύτηκε στὶς ἡμερίδες—μὰ νομίζω πῶς ἡ πρόθεσί του δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιηθεῖ ἀπόλυτα. Τὸ «Κάποιος ἀπ' τὸ Τ. Τ. 502» εἶναι ἴσως τὸ καλῦτερο ἔργο τοῦ κ. Ἰωαννοπούλου, μὰ δὲν μποροῦμε καὶ νὰ τὸ πάρουμε καὶ γι' ἀπόκτημα τῆς θατρικῆς μας φιλολογίας· εἶναι κάτι παρὰ πάνω ἀπ' τὰ ἐργάκια ποὺ μᾶς ἔχει ὡς τώρα προσφέρει, μὰ βρίσκεται πολὺ πῶς κάτω ἀπ' τὰ ἔργα χωρὶς συμβατισμούς, χωρὶς μελοδραματισμούς, χωρὶς ὑποχωρήσεις σ' ἐπικαιρικὰ τεχνάσματα, ἀπ' τὰ ἔργα ποὺ ἴσως μιὰ μέρα τὸ ταλένιο τοῦ κ. Ἰωαννοπούλου θὰ μᾶς ὑποχρεώσῃ, δικαιωματικὰ καὶ χωρὶς πλανε

ρὲς ἐπιείκειες, νὰ τοῦ καταγράψουμε στὸ ἐνεργητικὸ του. Γιὰ τ' ἀνέβασμα μόνον ἔπαινοι ἀξίζουν στὸ θίασο τοῦ Πανθέου, κι ὁ θερμότερος ἀπ' ὅλους στὸν Βεάκη, ποὺ ἔχε τὸν ἰλτροῦισμό νὰ παίξει ἄρρωστος στὴν πρεμιέρα καὶ νὰ πλάσῃ μιὰν ἀπ' τὶς καλύτερες δημιουργίας του.